

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **V. P.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, pošt. schránka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 1. 2005, č. j. 24 Az 494/2004 – 21,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 7. 2004, č. j. OAM-2326/VL-07-12-2004, bylo rozhodnuto tak, že se žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje. Současně bylo vysloveno, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu v platném znění.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včas žalobu, v níž žádal o ustanovení zástupce z řad advokátů.

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 5. 1. 2005, č. j. 24 Az 494/2004 – 21, žádost žalobce o ustanovení zástupce z řad advokátů zamítl. V odůvodnění usnesení citoval ustanovení § 35 odst. 7 a § 36 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Po posouzení věci dospěl k závěru, že v daném případě nejsou u žalobce splněny předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, a tudíž ani předpoklady pro ustanovení zástupce z řad advokátů, neboť žalobce nesplnil povinnost doložit soudu

věrohodným způsobem, že nemá dostatečné prostředky, když nereagoval na výzvu soudu, která mu byla doručena dne 16. 12. 2004, a ve které byl vyzván, aby ve lhůtě 14ti dnů založil do spisu vyplněné potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech. Vzhledem k této skutečnosti soud žádost žalobce o ustanovení zástupce z řad advokátů zamítl.

Proti tomuto usnesení podal včas kasační stížnost žalobce (dále též jen „stěžovatel“). V kasační stížnosti namítal, že s usnesením krajského soudu nesouhlasí, protože v průběhu azylového řízení se změnil několikrát azylový zákon a žalobce kvůli špatné znalosti českého jazyka neměl možnost prostudovat jeho změny. Dále uvedl, že nesouhlasí s tím, že nevyplnil potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech, neboť nikdy tento formulář od soudu nedostal, ačkoliv pořád bydlí na adrese P. B. Uvedl dále, že nemá žádný příjem, nemá právo být zaměstnán, nemá s sebou doklady o ukončení studia a má špatný zdravotní stav. Navrhoval, aby usnesení Krajského soudu v Ostravě bylo zrušeno a byl mu ustanoven bezplatný právní zástupce a tlumočník do ukrajinského jazyka.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Krajského soudu v Ostravě v rozsahu kasační stížnosti a v rámci zde uplatněného důvodu (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), přičemž neshledal pochybení ze strany uvedeného soudu, které by odůvodňovalo se od zásady vázanosti rozsahem kasační stížnosti odchýlit. Dospěl pak k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ačkoliv v kasační stížnosti stěžovatel výslovně nečiní odkaz na příslušné ustanovení soudního řádu správního, jehož se dovolává, lze z obsahu kasační stížnosti dovodit, že ji podává z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., když má za to, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku týkající se jeho žádosti o ustanovení advokáta.

Nejvyšší správní soud především podotýká, že v řízení u Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o zamítnutí návrhu na ustanovení zástupce žalobci není důvodem pro odmítnutí kasační stížnosti nedostatek právního zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Podle ustanovení § 35 odst. 7 s. ř. s. může předseda senátu navrhovateli (žalobci), u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho práv, na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát. Z citace uvedeného zákonného ustanovení vyplývá, že účastníku lze ustanovit zástupce tehdy, jestliže jsou splněny dvě podmínky: 1) jde o účastníka, u něhož jsou dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků a 2) jestliže je to třeba k ochraně jeho zájmů. V projednávané věci se krajský soud před vydáním napadeného usnesení zabýval splněním první zákonné podmínky, neboť vyžadoval od stěžovatele doklady, potvrzující jeho osobní, majetkové a výdělkové poměry.

Z obsahu spisu totiž v této souvislosti plyne, že vzor č. 060, t. j. prohlášení o osobních majetkových a výdělkových poměrech, se žádostí o jeho řádné vyplnění do 14ti dnů od doručení, byl stěžovateli zaslán na adresu, kterou uvedl v žalobě, t. j. na adresu Správa uprchlických zařízení MV, P. B., U P. 8, B. Jiná adresa stěžovatele není ve spise doložena a tutéž adresu uvedl stěžovatel i v kasační stížnosti.

Protože stěžovatel nebyl zastižen, byla zásilka uložena dne 19. 12. 2004 a tentýž den bylo stěžovateli uložení zásilky oznámeno.

Podle § 42 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 46 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád – o. s. ř., v jeho znění do 31. 12. 2004, platilo, že nebyl-li adresát zastižen, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, doručí se jiné dospělé osobě bydlící v témže bytě nebo v témže domě, působící v témže místě podnikání nebo zaměstnané na témže pracovišti, je-li ochotna obstarat odevzdání písemnosti. Není-li možno ani takto doručit, písemnost se uloží a adresát se vhodným způsobem vyzve, aby si písemnost vyzvedl. Nevyzvedne-li si adresát zásilku do tří dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl.

Stěžovatel si však zásilku v úložní době nevyzvedl a tato byla vrácena zpět Krajskému soudu v Ostravě. Zásilka se považovala za doručenou dnem 22. 12. 2004, i když se stěžovatel o uložení nedozvěděl. Stěžovatel však na výzvu soudu nereagoval a vyplněné doklady o svých majetkových, osobních a sociálních poměrech krajskému soudu ve lhůtě soudem stanovené, ostatně ani později, nepředložil.

Nejvyšší správní soud tedy za této situace sdílí názor krajského soudu, vyjádřený v odůvodnění napadeného usnesení, totiž ten, že u stěžovatele nejsou splněny předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, a tudíž ani předpoklady pro ustanovení zástupce z řad advokátů, neboť nesplnil povinnost doložit soudu věrohodným způsobem, že nemá dostatečné prostředky, když nereagoval na výzvu soudu, která se považovala za doručenou dne 22. 12. 2004. Nedoložil tedy, že by u něho byly předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, a nesplnil tedy jednu z podmínek uvedených v ustanovení § 35 odst. 7 s. ř. s. jako předpokladu pro možnost soudu ustanovit stěžovateli zástupce z řad advokátů.

Nelze souhlasit s námitkou stěžovatele, který uvádí, že nikdy nedostal od soudu příslušný formulář. Zásilka, která tento formulář obsahovala, se považovala za doručenou dnem 22. 12. 2004, i když se stěžovatel o uložení nedozvěděl.

Nejvyšší správní soud proto z výše uvedených důvodů nepovažoval kasační stížnost za důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Protože úspěšnému žalovanému v tomto stádiu řízení žádné náklady nevznikly a stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. srpna 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu